

Christopher Paolini

ERFENIS

Boek 4 - Het erfgoed

Eerste druk 2011
Zesde druk 2014

ISBN 978-90-225-7019-7
ISBN 978-94-6092-929-8 (e-boek)
NUR 334/284

Oorspronkelijke titel: *Inheritance*
Oorspronkelijke uitgever: Alfred A. Knopf
Vertaling: Jacques Meerman, Fanneke Cnossen, Erica van Rijsewijk,
Gerdien Beelen
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Omslagbeeld: John Jude Palencar
Auteursfoto: Elena Seibert
Redactie en zetwerk: Asterisk*, Amsterdam

© 2011 by Christopher Paolini
This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House Inc.
© 2011 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Zoals altijd is dit boek voor mijn familie.
En ook voor hen die dromen dromen:
de vele kunstenaars, musici en verhalenvertellers
die deze reis mogelijk hebben gemaakt.*

VROENGARD

ALAGAËSIA

HET SCHILD

HAAIENTAND

BEIRLAND

SURDA

ILLIUM

UDEN

PARLIM

Eoam

NÍA

Therinsford

Carvahall

Ceunon

Osilon

Narda

UTGARD

Yazuac

Nimor rivier

Daret

Fläm

Iesenstar

MARNA

Teirm

Toark

Woadark Rivier

Ossenrim

Rain Rivier

Kuasta

Leona mer

Dras-Leona

HELGRIND

Urû'baen

Belatona

Furnost

Melian

Tudosten

Feinster

Cithrí

Petrøvya

Dauth

Aroughs

Lithgow

Aberon

Reavstone

GP 01

◆ Ellesméra

DU WELDENVARDEN

◆ Kirtan

◆ Nädindel

Röna

◆ Sílthrim

Archwen

Gaena Rivier

HADARAC WOESTIJN

Eldor

◆ Ília Fèon

◆ Ceris

Edda rivier

Hedarth

◆ Buragh

◆ Tarnag

FARTHEN DÛR

◆ Orthíad

Berentand rivier

◆ Dalgon

BEOR BERGEN

◆ Galfni

Az Ragni

In den beginne

Synopsis van Eragon, Oudste en Brisingr

In den beginne waren er draken: trots, fel en onafhankelijk. Hun schubben leken op edelstenen, en iedereen die ernaar keek, werd door wanhoop gegrepen, want hun schoonheid was groot en angstaanjagend.

En ongetelde eeuwen lang bewoonden ze als enigen het land Alagaësia.

Toen schiep de god Helzvog de stoere en geharde dwergen uit het steen van de Hadaracwoestijn.

En deze twee volkeren vochten menige oorlog. Daarna zeilden de elfen over de zilveren zee naar Alagaësia. Ook zij streden tegen de draken. Maar de elfen waren sterker dan de dwergen en zouden de draken hebben uitgeroeid, zoals ook de draken de elfen hadden kunnen uitroeien.

Daarom kwam tussen de draken en de elfen een wapenstilstand en verdrag tot stand. In het kader van dit bondgenootschap schiepen ze de Drakenrijders, die in Alagaësia duizenden jaren lang de vrede handhaafden.

Ook de mensen voeren naar Alagaësia. Evenals de gehoornde Urgals. En de Ra'zac, die de jagers van het donker en de eters van mensenvlees zijn.

En de mensen sloten zich bij het pact met de draken aan.

Toen stond de jonge Drakenrijker Galbatorix tegen zijn eigen soort op. Hij maakte de zwarte draak Shruikan tot slaaf en haalde dertien andere Rijders over om hem te volgen. Die dertien heetten de Meinedigen.

Galbatorix en de Meinedigen roeiden de Rijders uit, legden hun stad op het eiland Vroengard in de as en doodden elke draak die niet de hunne was. Er waren toen nog drie eieren over: het ene rood, het andere blauw en het derde groen. En uit elke draak bij wie dat kon, haalden ze het hart van harten – het eldunarí – dat de macht en de geest van een draak bevat, los van hun lichaam.

Tweeëntwintig jaar lang heerste Galbatorix onbetwist over de mensen. De Meinedigen stierven, maar hij niet, want zijn kracht was die van alle draken, en niemand mocht hopen hem te kunnen verslaan.

In het drieëntwintigste jaar van Galbatorix' heerschappij stal een man het blauwe ei uit zijn kasteel. En het ei kwam onder de hoede van hen die nog tegen Galbatorix streden. Zij staan bekend als de Varden.

De elf Arya bracht het heen en weer tussen de Varden en de elfen om te zien voor welk mens of welke elf het zou uitkomen. Op die manier gingen vijftintig jaar voorbij.

Toen Arya een keer naar de elfenstad Osilon reisde, werden zij en haar lijfwachten aangevallen door een groep Urgals. Bij de Urgals was de Schim Durza, een tovenaars in de macht van de geesten die hij had opgeroepen om te doen wat hij beval. Na de dood van de Meinedigen was hij Galbatorix' meest gevreesde dienaar geworden. De Urgals doodden Arya's lijfwachten, maar voordat zij en de Schim haar gevangen konden nemen, stuurde Arya het ei met magie weg naar iemand die het hopelijk kon beschermen.

Haar spreuk mislukte echter.

En zo kwam het dat Eragon, een weeskind van nog maar vijftien, in de bergen van het Schild het ei vond. Hij nam het mee naar de boerderij waar hij bij zijn oom Garrow en zijn enige neef Roran woonde. Het ei kwam voor Eragon uit, en de draak die eruit kwam, bracht hij groot. Haar naam was Saphira.

Toen stuurde Galbatorix twee Ra'zac uit om het ei op te sporen. Ze vermoordden Garrow en brandden Eragons huis plat. Want Galbatorix had de Ra'zac tot slaaf gemaakt, en er waren er nog maar een paar over.

Eragon en Saphira gingen op weg om zich op de Ra'zac te wreken en kregen gezelschap van de verteller Brom, die ooit, voor de val van de Rijders, zelf een Drakenrijder was geweest. En het was naar deze Brom dat de elf Arya het blauwe ei had willen sturen.

Brom leerde Eragon veel over zwaardvechten, magie en eer. En hij gaf hem Zar'roc, het vroegere zwaard van Morzan, die de hoogste en machtigste van de Meinedigen was geweest. Maar de Ra'zac doodden Brom bij hun volgende treffen, en Eragon en Saphira konden alleen ontsnappen dankzij de hulp van Murtagh, een jongeman die de zoon van Morzan was.

Tijdens hun omzwervingen werd Eragon in de stad Gil'ead gevangen genomen door de Schim Durza. Hij wist zich te bevrijden en haalde ook Arya uit haar cel. De elf was vergiftigd en zwaargewond. Daarom brachten Eragon, Saphira en Murtagh haar naar de Varden, die bij de dwergen in de Beorbergen woonden.

Daar werd Arya genezen en zegende Eragon een krijsend kind om haar tegen rampspoed te beschermen. Maar Eragon zei de spreuk verkeerd. Zonder het te beseffen vervloekte hij haar, en die vervloeking dwong haar om een schild tegen andermans rampspoed te zijn.

Snel daarna stuurde Galbatorix een groot Urgalleger om de dwergen en de Varden aan te vallen. In de veldslag die volgde, wist Eragon de Schim Durza te doden, maar Durza bracht hem een ernstige rugwond toe, en die bezorgde hem vreselijke pijnen, ondanks de spreuken van de Vardenhelers.

In zijn pijn hoorde hij een stem. En de stem zei: *Kom naar mij, Eragon. Kom naar mij, want ik heb antwoorden op al je vragen.*

Drie dagen later liep Ajihad, de leider van de Varden, in een hinderlaag en werd gedood door een paar magiërs, een tweeling, die de Varden aan Galbatorix verrieden. Zij tweeën ontvoerden ook Murtagh en toverden hem weg naar Galbatorix. Maar Eragon en alle Varden dachten dat Murtagh gedood was, en Eragon had daar veel verdriet van.

En Ajihads dochter Nasuada werd de leider van de Varden.

Vanuit Tronjheim, de zetel van de dwergenmacht, reisden Eragon, Saphira en Arya naar het noordelijke woud Du Weldenvarden, waar de elfen wonen. De dwerg Oriks, neef van dwergenkoning Hrothgar, ging met hen mee.

In Du Weldenvarden hadden Eragon en Saphira een ontmoeting met Oromis en Glaedr, de laatste vrije Ridder en draak, die zich een eeuw lang verborgen hadden gehouden om de volgende generatie Drakenrijders te kunnen onderrichten. En Eragon en Saphira maakten ook kennis met koningin Islanzadí, heerseres van de elfen en moeder van Arya.

Terwijl Oromis en zijn draak Eragon en Saphira onderwezen, stuurde Galbatorix de Ra'zac en een troep soldaten naar Eragons geboortedorp Carvahall, ditmaal om zijn neef Roran gevangen te nemen. Maar Roran verborg zich en zou zonder de haat van slager Sloan niet gevonden zijn. Sloan vermoordde echter een wachtpost om de Ra'zac toegang tot het dorp te geven.

Roran vocht zich vrij, maar de Ra'zac stalen Katrina van hem. Zij was Rorans geliefde en Sloans dochter. Daarna haalde Roran de dorpelingen over om samen met hem te vertrekken. Ze reisden door de bergen van het Schild, langs de kust van Alagaësia en naar het zuidelijke land Surda, dat nog onafhankelijk van Galbatorix was.

Eragons rugwond bleef hem kwellen. Maar tijdens de Viering van de Bloedeed, waarbij de elfen het bondgenootschap van draken en Ridders herdenken, werd zijn wond genezen door de spectrale draak die de elfen aan het slot van het festival oproepen. De geestverschijning gaf Eragon bovendien een kracht en snelheid gelijk aan die van de elfen zelf.

Daarna vlogen Eragon en Saphira naar Surda. Nasuada had de Varden daarheen geleid om de aanval op Galbatorix' Rijk in te zetten. Daar slo ten de Urgals een bondgenootschap met de Varden, want ze zeiden dat Galbatorix hun geest had vertroebeld, en wilden wraak op hem nemen. Bij de Varden trof Eragon het meisje Elva weer, die vanwege zijn spreuk wonderbaarlijk snel gegroeid was. De krijsende baby was een meisje van drie of vier geworden, en haar blik was gruwelijk om te zien, want ze kende de pijn van iedereen om haar heen.

En niet ver van de grens van Surda, in de donkerte van de Brandende Vlakten, voerden Eragon, Saphira en de Varden een groot en bloedig gevecht tegen Galbatorix' leger.

Midden in die veldslag sloten Roran en de dorpelingen zich bij de Varden aan, evenals de dwergen, die vanuit de Beorbergen achter hen aan waren getrokken.

Maar in het oosten steeg een gestalte in een glanzende wapenrusting op. Hij bereed een glinsterende rode draak. En met een spreuk doodde hij koning Hrothgar.

Toen vochten Eragon en Saphira tegen de Ridder en zijn rode draak. En ze ontdekten wie de Ridder was: Murtagh, die nu met onverbreekelijke eden aan Galbatorix gebonden was. En de draak was Thoorn, het tweede van de drie eieren die moesten uitkomen.

Murtagh versloeg Eragon en Saphira met de kracht van het eldunari dat Galbatorix hem gegeven had. Maar Murtagh liet Eragon en Saphira ontsnappen, want hij was Eragon nog steeds vriendschappelijk gezind. En omdat ze, zoals hij Eragon vertelde, broers waren, allebei kinderen van Morzans favoriete vrouw Selena.

Murtagh nam Zar'roc, het zwaard van hun vader, van Eragon af, en hij en Thoorn trokken zich van de Brandende Vlakten terug, evenals de rest van Galbatorix' troepen.

Na afloop van de slag vlogen Eragon, Saphira en Roran naar de donkere stenen toren Helgrind, waar de Ra'zac zich verborgen. Ze doodden een van hen – samen met hun verachtelijke ouders, de Lethrblaka – en reddden Katrina uit Helgrind. En in een van de cellen ontdekte Eragon Katrina's blinde en halfdode vader.

Eragon overwoog hem vanwege zijn verraad te doden, maar bracht Sloan in een diepe slaap en zei tegen Roran en Katrina dat haar vader dood was. Toen vroeg hij Saphira om Roran en Katrina weer naar de Varden te brengen terwijl hijzelf de laatste Ra'zac opspoorde.

Na hun vertrek doodde Eragon de laatste Ra'zac. Toen haalde hij Sloan uit Helgrind weg. Na veel gepeins ontdekte hij Sloans echte naam in de oude taal, de taal van macht en magie. En Eragon bond hem met die naam en dwong de slager tot de eed dat hij zijn dochter nooit meer zou zien. Toen stuurde hij hem naar de elfen. Maar wat Eragon niet tegen de slager zei, was dat de elfen zijn ogen zouden genezen als hij berouw had over zijn verraad en moord.

Arya trof Eragon halverwege zijn reis naar de Varden, en samen keerden ze te voet door vijandelijk gebied terug.

Bij de Varden hoorde Eragon dat koningin Islanzadí twaalf elfenmagiërs onder leiding van de elf Blödhgarm had gestuurd om hem en Saphira

te beschermen. Eragon verwijderde vervolgens zo veel als hij kon van Elva's vloek. Ze hield haar vermogen om de pijn van anderen te voelen, maar voelde zich niet meer gedwongen om hun rampspoed op zich te nemen.

Roran trouwde met Katrina, die zwanger was, en Eragon was voor het eerst sinds lange tijd gelukkig.

Daarna vielen Murtagh, Thoorn en een groep manschappen van Galbatorix de Varden aan. Met de hulp van de elfen wisten Eragon en Saphira hen af te slaan, maar Eragon en Murtagh konden elkaar niet verslaan. Het was een moeilijk gevecht, want Galbatorix had zijn soldaten zodanig betoverd dat ze geen pijn voelden, en de Varden leden grote verliezen.

Naderhand stuurde Nasuada Eragon als vertegenwoordiger van de Varden naar de dwergen, die hun nieuwe koning kozen. Eragon wilde niet weggaan want Saphira moest achterblijven om het Vardenkamp te beschermen. Maar hij ging toch.

Roran diende bij de Varden en maakte promotie, want hij bleek een bekwame strijder en goede aanvoerder.

Tijdens Eragons verblijf bij de dwergen probeerden zeven van hen hem te vermoorden. Bij een onderzoek bleek dat de clan Az Swelnd rak Anhûin achter de aanval zat. De bijeenkomst van de clans ging desondanks door en Orik werd gekozen als opvolger van zijn oom. Saphira voegde zich voor de kroning bij Eragon, en tijdens de plechtigheid hield ze haar belofte om de gekoesterde stersaffier van de dwergen te herstellen die ze tijdens het gevecht van Eragon met de Schim Durza gebroken had.

Eragon en Saphira gingen weer naar Du Weldenvarden terug. Daar onthulde Oromis de waarheid over Eragons afkomst: hij was in werkelijkheid geen zoon van Morzan maar van Brom, hoewel hij en Murtagh wel dezelfde moeder hadden: Selena. Oromis en Glaedr legden ook uit wat een eldunarí is, het 'hart van harten'. Een draak kan er tijdens zijn leven toe besluiten om er zich van te ontdoen, maar dat moet heel omzichtig gebeuren, want wie het eldunarí heeft, kan het gebruiken om er de draak mee te beheersen die er de eigenaar van was.

Bij zijn verblijf in het bos besloot Eragon dat hij een zwaard nodig had om Zar'roc te vervangen. Hij herinnerde zich het advies van de weerkat Solembum tijdens zijn reizen met Brom en ging naar de traag bewuste Menoaboom in Du Weldenvarden. Hij sprak met de boom, en de boom was bereid om hem het glimstaal onder zijn wortels te geven in ruil voor een niet genoemde prijs.

Daarna ging de elfensmid Rhunön – die alle zwaarden van de Rijders had gesmeed – met Eragon aan het werk om een nieuw zwaard voor hem te maken. Het zwaard werd blauw, en Eragon noemde het Brisingr, 'vuur'. En steeds als hij die naam uitsprak, sloegen vlammen uit de kling.

Vervolgens vertrouwde Glaedr zijn hart van herten aan Eragon en Saphira toe, en toen vlogen zij naar de Varden terug, terwijl Glaedr en Oromis zich bij de rest van hun volk aansloten om het noorden van het Rijk aan te vallen.

Bij het beleg van Feinster troffen Eragon en Arya drie vijandelijke magiërs, van wie er één getransformeerd werd tot de Schim Varaug. En met Eragons hulp wist Arya Varaug te doden.

Terwijl dat gebeurde, vochten Oromis en Glaedr tegen Murtagh en Thoorn. Galbatorix greep in en nam de beheersing over Murtaghs geest over. Met Murtaghs arm doodde hij Oromis, en Thoorn stelde Glaedr buiten gevecht.

De Varden behaalden bij Feinster de overwinning, maar Eragon en Saphira rouwden om het verlies van hun leraar Oromis. De Varden trokken verder en marcheren intussen steeds dieper het Rijk in, op weg naar de hoofdstad Urû'baen, waar Galbatorix zetelt – trots, zelfbewust en minachtend, want zijn kracht is die van de draken.

De bres

De draak Saphira brulde en de soldaten verderop krompen angstig ineem. ‘Volg me!’ riep Eragon. Hij stak Brisingr de lucht in zodat iedereen het zwaard kon zien. Het blauwe staal flitste helder, iriserend en fel tegen de muur van regenwolken die in het westen opdoemde. ‘Voor de Varden!’

Er zoefde een pijl langs zijn hoofd. Hij lette er niet op.

De strijders die zich verzameld hadden aan de voet van de puinberg waarop Eragon en Saphira stonden, antwoordden met één enkele kreet uit volle borst: ‘De Varden!’ Ze hieven hun eigen zwaard en stormden klauterend over de steenblokken naar voren.

Eragon keerde zijn manschappen de rug toe. Aan de andere kant van het heuveltje lag een grote binnenplaats. Daar stonden ongeveer tweehonderd soldaten van het Rijk dicht op elkaar. Achter hen verrees een hoge, donkere donjon met langwerpige, smalle ramen en diverse vierkante torens. In de bovenvertrekken van de hoogste brandde een lantaarn. Ergens in de donjon, wist Eragon, was heer Bradburn, de gouverneur van Belatona – de stad die de Varden al verscheidene uren lang probeerden in te nemen.

Eragon sprong met een kreet van het puin, naar de soldaten. De mannen schuifelden naar achteren maar hielden hun speren en pieken gericht op het kartelige gat dat Saphira in de buitenmuur van het kasteel geslagen had.

Eragon verzwikte bij zijn landing zijn enkel. Hij liet zich op zijn knie zakken en brak met zijn zwaardhand zijn val.

Een van de soldaten zag kans om de formatie te verbreken en met zijn speer Eragons onbeschermd hals aan te vallen.

Eragon pareerde dat met een polsbeweging en zwaaide Brisingr sneller dan een mens of elf kon volgen. Het gezicht van de soldaat werd slap van angst toen hij zijn fout beseftte. Hij probeerde te vluchten, maar voordat hij zich een handbreed had kunnen bewegen, deed Eragon een uitval naar zijn buik.

Met een wimpel van blauw en geel uit haar muil sprong Saphira achter Eragon aan de binnenplaats op. Hij hurkte neer en spande zijn benen toen ze de geplaveide grond raakte. De hele binnenplaats trilde van de klap. Veel glasscherfjes uit een groot, kleurrijk mozaïek aan de voorkant van de donjon schoten los en vlogen wentelend de lucht in, als munten die van een trommel stuiterden. In een raam boven in het gebouw gingen twee luiken met een klap open en dicht.

De elf Arya ging met Saphira mee. Haar lange, zwarte haar golfde wild rond haar hoekige gezicht terwijl ze van het puin sprong. Strepen met bloedspatten liepen over haar armen en hals; ook de kling van haar zwaard was rood. Met een zacht schuren van leer op steen kwam ze neer.

Haar aanwezigheid gaf Eragon nieuwe moed. In een gevecht had hij niemand liever naast zichzelf en Saphira dan haar. Voor hem was zij een volmaakte strijdmakker.

Hij gunde haar een snelle glimlach en zij glimlachte met een felle en vreugdevolle blik terug. Haar afstandelijkheid week op het slagveld altijd voor een openheid die ze elders maar zelden vertoonde.

Eragon dook weg achter zijn schild toen een rimpelende laag blauw vuur tussen hen door vloog. Vanachter de rand van zijn helm zag hij Saphira de angstige soldaten in een stroom vlammen hullen, die hen overal omgaven maar toch geen kwaad deden.

Een rij boogschutters op de tinnen van het kasteel vuurde een salvo pijlen op haar af. De hitte boven haar was zo groot dat een handvol pijlen midden in de lucht vlam vatten en tot as verbrandde, terwijl de afweerbezwingingen die Eragon rond Saphira had geplaatst, de rest lieten afbuigen. Een van de verdwaalde pijlen stuitte met een holle plof op zijn schild en maakte er een deuk in.

Drie soldaten stonden ineens in een vlammenpluim en waren zo snel dood dat ze zelfs geen tijd hadden om te schreeuwen. De anderen verdrongen zich midden in het inferno. Felblauw licht weerkaatste op het staal van hun speren en pieken.

Saphira deed haar uiterste best maar kon de overlevenden niet eens schroeien. Uiteindelijk staakte ze haar pogingen en sloot haar kaken met een ferme klap. Zonder vuur was het ineens opmerkelijk stil op de binnenplaats.

Eragon had al eerder beseft dat een onbekende maar bekwame en machtige magiër de soldaten kennelijk met afweerbezwingingen beschermd had. Was het Murtagh? vroeg hij zich af. En zo ja, waarom zijn hij en Thoorn dan niet hier om Belatona te verdedigen? Heeft Galbatorix geen belangstelling meer voor de macht over zijn steden?

Hij rende naar voren en sloeg met één klap van Brisingr de koppen van een tiental schachtwapens – net zo gemakkelijk als toen hij als jongen de aren van gersthalm gesikkeld had. Hij stak de dichtstbijzijnde soldaat in zijn borst en doorboorde diens maliënkolder alsof het een vliedunne lap stof was. Het bloed spoot eruit. Toen doorstak Eragon de soldaat naast de man en raakte hij met zijn schild de soldaat links van hem. De man viel tegen drie makkers aan en kegelde hen omver.

Eragon vond de soldaten traag en sloom reageren. Hij danste door hun

rijen en maakte hen af zonder dat ze zich verzetten. Saphira waadde naar het strijdgewoel links van hem – ze zwiepte de soldaten met haar enorme poten hoog de lucht in, ramde hen met haar stekelstaart en beet en doodde hen met één enkele kopbeweging – terwijl Arya rechts van hem door haar snelheid nauwelijks zichtbaar was. Elke zwaai van haar zwaard betekende de dood van alweer een dienaar van het Rijk. Toen Eragon zich omdraaide om uit de buurt van een paar speren te blijven, zag hij de in bont gehulde elf Blödhgarm dicht achter zich, net als het tiental andere elfen die de taak hadden om hem en Saphira te beschermen.

Verder achter hem stroomden de Varden door het gat in de buitenmuur van het kasteel de binnenplaats op, maar de mannen lieten een aanval achterwege. Het was te gevaarlijk om zich dicht bij Saphira te wagen. Noch zij en Eragon, noch de elfen hadden hulp nodig om af te rekenen met de soldaten.

In het gewoel raakten Eragon en Saphira al gauw gescheiden. Ze vochten nu ver van elkaar, maar Eragon maakte zich geen zorgen. Ook zonder haar afweerbezwingen wist Saphira met gemak een grote groep van twintig of dertig mensen te verslaan.

Een speer raakte Eragons schild met een bons en kneusde zijn schouder. Hij draaide zich bliksemsnel om naar de gooier – een grote, gelittekende man die zijn voorste ondertanden miste. Eragon rende op hem af. De man deed zijn best om een dolk van zijn gordel te pakken. Eragon draaide zich op het laatste moment een kwartslag om, spande zijn armen en borstkas en dreef zijn pijnlijke schouder tegen het borstbeen van de ander.

De klap joeg de soldaat verscheidene stappen naar achteren, waar hij in elkaar zakte en naar zijn hart greep.

Een hagel van pijlen met zwarte veren daalde neer en doodde of verwondde tal van soldaten. Eragon ontweek de projectielen achter zijn schild, hoewel hij ervan uitging dat zijn magie hem beschermdde. Het was verstandig om waakzaam te blijven; elk moment kon een magiër van de vijand een betoverde pijl afschieten die door zijn bezwingen heen brak.

Een bittere glimlach gleed rond zijn lippen. Tot de boogschutters boven was doorgedrongen dat de dood van Eragon en de elfen hun enige hoop op de overwinning was, ongeacht het aantal offers dat ze daarvoor moesten brengen.

Jullie komen te laat, dacht Eragon grimmig maar voldaan. Julie hadden het Rijk moeten verlaten toen dat nog kon.

De wolk kletterende pijlen gaf hem de kans om even te rusten, en dat was prettig. De aanval op de stad was bij zonsopgang begonnen, en hij en Saphira hadden al die tijd in de voorhoede gestaan.

Toen het pijlensalvo afnam, nam hij Brisingr in zijn linkerhand. Met

zijn andere pakte hij de speer van een van de soldaten en wierp die naar de boogschutters, veertig voet boven hem. Zonder veel oefening is het moeilijk om een speer met enige accuratesse te gooien, zoals hij ontdekt had. Het verbaasde hem dan ook niet dat hij de man miste op wie hij het voorzien had, maar verbazend was wél dat hij zelfs de hele rij boogschutters op de tinnen niet wist te raken. De speer zeilde over hen heen en kletterde tegen de kasteelmuur boven hun hoofd. De boogschutters lachten spottend en maakten grove gebaren.

Een snelle beweging aan de rand van zijn blikveld trok zijn aandacht. Hij was net op tijd om te zien dat Arya haar eigen speer naar de boogschutters wierp; daarmee spietste ze twee naast elkaar staande mannen tegelijk. Toen wees ze met haar zwaard naar de mannen en zei: 'Brisingr!' De speer ging in smaragdgroene vlammen op.

De boogschutters deinsden terug van de brandende lijken. Ze vluchtten als één man bij de tinnen vandaan en werkten zich door de deuren naar de bovenste verdiepingen van het kasteel.

'Je speelt vals,' zei Eragon. 'Ik kan die spreuk niet gebruiken, niet zonder dat mijn zwaard opvlamt als een bosbrand.'

Arya staarde hem enigszins geamuseerd aan.

Het gevecht ging nog een paar minuten door, waarna de overgebleven soldaten zich overgaven of probeerden te vluchten.

Eragon liet de vijf mannen tegenover hem lopen; hij wist dat ze niet ver zouden komen. Een snelle inspectie van de languit liggende lijken om hem heen bevestigde dat ze inderdaad dood waren. Hij keek achterom over de binnenplaats. Een paar Varden hadden de poorten in de buitenmuur opengezet en droegen een stormram over het pad naar het kasteel. Anderen verzamelden zich in losse rijen naast de deuren van de donjon, klaar om het kasteel in te gaan en de strijd aan te binden met de soldaten binnen. Een van hen was Eragons neef Roran, die met zijn onafscheidelijke hamer gebaren maakte en bevelen gaf aan de compagnie die hij leidde. Aan de andere kant van de binnenplaats hurkte Saphira bij de bergen lijken die ze gemaakt had. Het was een chaos om haar heen. Bloeddruppels hingen aan haar edelsteenschubben en de rode vlekken vormden een opvallend contrast met het blauw van haar lichaam. Ze trok haar gestekelde kop naar achteren en brulde triomfantelijk, waarbij ze met haar felle kreet het lawaai van de stad overstemde.

Toen hoorde Eragon binnen in het kasteel tandwielen en kettingen rammelen, gevolgd door het geschraap van dikke houten balken die werden weggetrokken. Die geluiden vestigden ieders aandacht op de ingang van de donjon.

De deuren weken met een holle bons uiteen en zwaaiden open. Een

dikke rookwolk van de toortsen binnen kolkte naar buiten. De dichtstbijzijnde Varden moesten hoesten en bedekten hun gezicht. Ergens in de diepten van het halfduister klonk het geroffel van met ijzer beslagen hoeven op het plaveisel; toen kwam uit het midden van de rook een ruiter op een paard tevoorschijn. De man had iets in zijn linkerhand wat Eragon eerst voor een gewone lans aanzag, maar hij zag al gauw dat het uit een vreemd, groen materiaal bestond en een lemmet met weerhaken in een onbekend patroon had. De zwakke gloed verspreidde een onnatuurlijk licht rond de kop van de lans en verried de aanwezigheid van magie.

De ruiter trok aan de teugels en draaide zijn paard in de richting van Saphira, die zich op haar achterpoten verhief en zich klaarmaakte om met haar rechtervoerpoot een vreselijke doodklap uit te delen.

Eragon werd bezorgd. De ruiter was te zeker van zichzelf en de lans was te onbekend, te griezelig. De afweerbezwingingen rondom Saphira zouden haar moeten beschermen, maar Eragon wist zeker dat ze in levensgevaar verkeerde.

Ik kan haar niet op tijd bereiken, besefte hij. Hij richtte zijn geest op de ruiter, maar de man concentreerde zich zo op zijn taak dat hij Eragons aanwezigheid niet eens opmerkte, en juist daardoor had Eragon alleen oppervlakkig toegang tot zijn bewustzijn. Toen hij zich weer in zichzelf terugtrok, liet Eragon een aantal woorden uit de oude taal de revue passeren en stelde hij een simpele spreuk samen om het galopperende krijgsros tegen te houden. Dat was een wanhopige poging, want hij wist niet of de ruiter zelf een magiër was of welke voorzorgen hij genomen kon hebben tegen een aanval met magie. Maar Eragon was niet van plan om dadeloos toe te kijken als Saphira's leven in gevaar was.

Eragon vulde zijn longen en dacht aan de correcte uitspraak van de vele moeilijke klanken in de oude taal. Toen opende hij zijn mond om de spreuk te zeggen.

Hij was snel, maar de elfen waren hem te vlug af. Voordat hij ook maar één woord kon uiten, klonk achter hem een laag, verwoed gezoem van overlappende stemmen die samen een dissonante, onthutsende melodie vormden.

Mae... wist hij te zeggen. Toen was de elfenmagie al actief.

Het mozaïek tegenover het paard bewoog en verschoof, en de glasherfjes stroomden als water. Een lange scheur ging open in de grond, een gapende afgrond met een onpeilbare diepte. Het paard viel hard hinkend in het gat en brak zijn twee voorste benen.

Terwijl het paard en de ruiter op de grond vielen, haalde de man in het zadel zijn arm naar achteren en wierp de gloeiende lans naar Saphira.

Saphira kon niet wegrekken. Ze kon ook niet wegduiken. Dus zwaaide

ze met haar poot naar het projectiel om het weg te slaan. Ze miste echter – een paar duimbreedtes – en vol afschuw zag Eragon dat de lans vlak onder het sleutelbeen zo'n el of twee naar binnen drong.

Een sluier van bevende woede daalde over zijn blikveld neer. Puttend uit elke energievoorraad die hij tot zijn beschikking had – zijn lichaam; de saffier in zijn zwaardknop; de twaalf diamanten in de gordel van Beloth de Wijze rond zijn middel; en de enorme voorraad in Aren, de elfenring die hij aan zijn rechterhand droeg – maakte hij zich klaar om de ruiter te vernietigen zonder acht te slaan op het gevaar.

Eragon hield zich echter in toen Blödhgarm verscheen en over Saphira's linkervoorpoot sprong. De elf landde op de ruiter zoals een panter op een hert en sloeg de man op zijn zij. Met een woeste hoofdbeweging scheurde Blödhgarm met zijn lange witte tanden de keel van de man open.

Een gil van verterende wanhoop klonk uit een raam hoog boven de open deuren van de donjon, gevolgd door een harde ontploffing waarbij steenblokken vanuit het binnenste van het gebouw naar buiten werden geslingerd. Ze landden tussen de verzamelde Varden en verpletterden ledematen en rompen als droge takjes.

Eragon negeerde de stenenregen op de binnenplaats en rende naar Saphira, nauwelijks lettend op Arya en de lijfwachten die hem omringden. Andere elfen, die dichterbij in de buurt waren geweest, verzamelden zich al om haar heen en bekeken de lans die uit haar borstkas stak.

'Hoe erg... Is ze...' Eragon was te ontzet om zijn zinnen af te maken. Hij wilde niets liever dan via zijn geest met Saphira praten, maar zolang er tovenaars van de vijand in de buurt konden zijn, durfde hij zijn bewustzijn niet voor haar te openen uit angst dat tegenstanders zijn gedachten lazen of de beheersing over zijn lichaam overnamen.

Na wat wel een eeuwigheid leek zei Wyrden, een van de mannelijke elfen: 'Je mag je goede gesternte danken, Schimmendoder. De lans miste de grote aderen en slagaderen in haar hals. Er zijn alleen spieren geraakt, en die kunnen we helen.'

'Kun je die lans weghalen? Zijn er spreuken die verhinderen...'

'Wij gaan aan het werk, Schimmendoder.'

Ernstig als priesters voor een altaar legden alle elfen – behalve Blödhgarm – hun handpalmen op Saphira's borst en zongen zachtjes als een fluisterende wind in een wilgenbosje. Over warmte en groei zongen ze, over spieren en pezen en kloppend bloed zongen ze, en ook over andere, geheimere zaken. Met wat een enorme wilskracht moet zijn geweest bleef Saphira tijdens het gezang rustig liggen, hoewel bevingen om de paar tellen haar lichaam teisterden. Een straaltje bloed gleed over haar borstkas vanaf de plaats waar de schacht was binnengedrongen.

Toen Blödhgarm naast hem kwam staan, wierp Eragon even een blik op hem. Er lag een korst opgedroogd bloed op de vacht van zijn kin en hals. De kleur ervan varieerde tussen donkerblauw en diepzwart.

‘Wat was dat?’ vroeg Eragon, wijzend naar de vlammen die hoog boven de binnenplaats nog steeds in het raam dansten.

Blödhgarm likte zijn lippen af en ontblootte zijn katachtige klauwen. Toen zei hij: ‘Vlak voordat hij stierf, wist ik de geest van de soldaat binnen te dringen en zo kwam ik in de geest van de magiër terecht die hem hielp.’

‘Heb je hem gedood?’

‘In zekere zin. Ik dwong hem zichzelf te doden. Normaal zou ik niet mijn toevlucht nemen tot zulke extravagante poppenkast, maar ik was... boos.’

Eragon wilde naar voren lopen, maar bedacht zich toen Saphira lang en traag kreunde. De lans begon uit haar borstkas te glijden zonder dat iemand hem aanraakte. Ze knipperde met haar ogen en haalde een paar keer snel, oppervlakkig adem terwijl het laatste stuk van het wapen uit haar lichaam gleed. Het geweerhaakte lemmet met zijn vage gloed van smaragdgroen licht viel op de grond en stuiterde op de keien. Het klonk eerder als keramiek dan als metaal.

Toen de elfen ophielden met zingen en Saphira loslieten, rende Eragon naar haar toe en raakte haar hals aan. Hij wilde haar troosten, zeggen hoe bang hij was geweest en zijn bewustzijn laten opgaan in het hare. In plaats daarvan keek hij gewoon naar haar felblauwe ogen en vroeg: ‘Alles goed met je?’ Het leken nietige woorden vergeleken met de diepte van zijn emotie.

Saphira antwoordde met één knipoog. Ze liet haar kop zakken en streelde zijn gezicht met een zachte stroom warme lucht uit haar neusgaten.

Eragon glimlachte. Toen wendde hij zich tot de elfen en zei: *‘Eka elrun oyo, älfya, wíol förn thornessa.’* Zo bedankte hij hen in de oude taal voor hun hulp. De elfen die aan de genezing hadden deelgenomen, en ook Arya, bogen en draaiden hun rechterhand rond boven het middelpunt van hun borstkas – een respectvol gebaar dat eigen is aan hun volk. Eragon zag dat meer dan de helft van de elfen die hem en Saphira hadden moeten helpen, bleek en verzwakt was en onvast op hun benen stond.

‘Ga naar de achterhoede en rust uit,’ zei hij tegen hen. ‘Als jullie hier blijven, worden jullie alleen maar gedood. Schiet op! Dit is een bevel!’

Eragon wist zeker dat ze het vreselijk vonden, maar de zeven elfen reageerden met: ‘Zoals je wilt, Schimmendoder.’ Over de lijken en het puin heen stappend liepen ze de binnenplaats af. Zelfs nu ze tot het uiterste beproefd waren, zagen ze er nobel en waardig uit.

Toen voegde Eragon zich bij Arya en Blödhgarm, die met een vreemde blik in hun ogen de lans onderzochten, alsof ze niet goed wisten hoe ze moesten reageren. Eragon hurkte naast hen en zorgde dat geen enkel lichaamsdeel het wapen raakte. Hij staarde naar de dunne lijntjes rond de basis van het lemmet. Ze kwamen hem bekend voor, maar hij wist niet waarom. Ze stonden ook op het groenige handvat, van een materiaal dat geen hout of metaal was. Toen keek hij weer naar de gladde gloed, die hem deed denken aan de vlamloze lantaarns waarmee de elfen en dwergen hun zalen verlichtten.

‘Denken jullie dat Galbatorix het gemaakt heeft?’ vroeg Eragon. ‘Hij heeft misschien bedacht dat hij Saphira en mij liever doodt dan gevangenneemt. Hij kan best denken dat we een bedreiging voor hem zijn geworden.’

Blödhgarm glimlachte onaangenaam. ‘Maak je met zulke fantasieën maar niks wijs, Schimmendoder. Voor Galbatorix zijn we niet meer dan een kleine ergernis. Als hij jou of iemand anders van ons dood wil hebben, dan hoeft hij alleen maar uit Urû’baen te komen aanvliegen, en dan vallen we voor hem als droge bladeren tijdens een winterstorm. Hij heeft de kracht van de draken, en niemand weerstaat zijn macht. Bovendien laat Galbatorix zich niet zo makkelijk afleiden van zijn koers. Hij kan best gek zijn, maar hij is ook listig en vooral vastbesloten. Als hij jou als slaaf wil, dan werkt hij daaraan met de kracht van een obsessie en laat hij zich door niets afleiden, behalve door zijn instinct tot zelfbehoud.’

‘Hoe dan ook, dit is niet Galbatorix’ werk maar het onze,’ zei Arya.

Eragon fronste zijn voorhoofd. ‘Het onze? De Varden hebben het niet gemaakt.’

‘Nee, niet de Varden. Wel een elf.’

‘Maar...’ Hij zweeg en probeerde een rationele verklaring te vinden. ‘Maar geen elf zou bereid zijn om voor Galbatorix te werken. Ze gaan liever dood dan...’

‘Galbatorix heeft er niets mee te maken, en zelfs als dat wel zo was, dan zou hij zo’n zeldzaam en machtig wapen niet geven aan een man die het niet beter zou kunnen bewaken dan hijzelf. Van alle strijdmiddelen die over Alagaësia verspreid zijn, is dit het wapen dat Galbatorix het minst graag in onze handen ziet.’

‘Waarom?’

Blödhgarm zei met iets snorrends in zijn lage, volle stem: ‘Omdat dit een Dauthdaert is, Eragon Schimmendoder.’

‘En hij heet Niernen, de Orchidee,’ zei Arya. Ze wees naar de lijntjes die in het lemmet gegraveerd waren, en Eragon herkende ze ineens als gestileerde gliefen uit het unieke schrift van de elfen – gebogen, verstre-

gelde vormen die in lange, doornachtige punten eindigden.

‘Een Dauthdaert?’ Toen Arya en Blödhgarm hem ongelovig aankeken, haalde hij zijn schouders op. Hij schaamde zich over zijn gebrek aan kennis en vond het frustrerend dat de elfen vele tientallen jaren achtereen gestudeerd hadden bij de beste geleerden van hun volk, terwijl zijn eigen oom Garrow hem niet eens letters had geleerd omdat hij ze onbelangrijk vond. ‘Ik heb in Ellesméra niet veel kunnen lezen. Wat is het? Is het gesmeed bij de val van de Rijders om het tegen Galbatorix en de Meinedigen te gebruiken?’

Blödhgarm schudde zijn hoofd. ‘Niernen is veel ouder dan dat.’

‘De Dauthdaertya zijn ontstaan uit de angst en de haat die de laatste jaren van onze oorlog tegen de draken kenmerkten,’ zei Arya. ‘Onze beste smeden en magiërs hebben ze gemaakt uit materialen die we niet meer begrijpen, en doordrenkt met bezweringen waarvan we de bewoordingen niet meer kennen. Ze hebben alle twaalf een naam gekregen, steeds die van de mooiste bloemen – een slechtere combinatie is nooit bedacht – want we hebben ze gemaakt met maar één doel voor ogen. Ze zijn gemaakt om draken te doden.’

Terwijl Eragon naar de gloeiende lans keek, werd hij door walging overmand. ‘Is dat gelukt?’

‘Degenen die aanwezig waren, zeggen dat het uit de hemel drakenbloed regende als een wolkbreuk in de zomer.’

Saphira siste luid en scherp.

Eragon keek even achterom en zag vanuit zijn ooghoek dat de Varden hun positie voor de donjon handhaafden. Ze wachtten totdat hij en Saphira weer de leiding van het offensief namen.

Blödhgarm zei: ‘We dachten dat alle Dauthdaertya vernietigd of onherroepelijk verloren waren. Dat blijkt nu een vergissing. Niernen moet in handen van de familie Waldgrave zijn geraakt, die moeten hem hier in Belatona verborgen hebben gehouden. Ik vermoed dat heer Bradburns moed hem in de schoenen zakte toen wij een bres in zijn stadsmuur sloegen, en dat hij bevolen heeft om Niernen uit zijn wapenkamer te halen als poging om jou en Saphira tegen te houden. Galbatorix zou ongetwijfeld uitzinnig van woede zijn als hij wist dat Bradburn je heeft willen doden.’

Eragon begreep de noodzaak tot haast heel goed, maar zijn nieuwsgierigheid won het nog even. ‘Dauthdaert of niet, jullie hebben nog steeds niet uitgelegd waarom Galbatorix niet wil dat wij hem hebben.’ Hij gebaarde naar de lans. ‘Waarom is Niernen gevaarlijker dan die speer daar of zelfs Bris...’ Hij kon nog net verhinderen dat hij het hele woord uitsprak. ‘Of mijn eigen zwaard?’

Het was Arya die antwoordde. ‘Hij kan met normale middelen niet

gebroken worden, kan niet door vuur beschadigd raken en is bijna volledig immuun voor magie, zoals je gezien hebt. De Dauthdaertya zijn ontworpen om niet beïnvloed te worden door welke spreuk van de draken ook en om de hanteerder ervan tegen diezelfde spreuken te beschermen. Dat is een ontzagwekkend vooruitzicht gezien de kracht, complexiteit en onverwachte aard van de drakenmagie. Galbatorix kan Shruikan en zichzelf gewikkeld hebben in meer barrières dan wie ook in Alagaësia, maar het is mogelijk dat Niernen door zijn verdediging heen glijdt alsof die niet bestaat.’

Eragon begreep het en was in vervoering. ‘We moeten...’

Hij werd door een gil onderbroken.

Het was een schril, snijdend, huiverend geluid, alsof metaal over steen schraapte. Eragons tanden trilden mee en hij legde zijn handen op zijn oren terwijl hij zich met een geërgerd gezicht omdraaide en probeerde na te gaan waar het geluid vandaan kwam. Saphira schudde haar kop, en ondanks de herrie hoorde hij haar van ellende jammeren.

Eragon liet zijn blik twee keer achter elkaar over de binnenplaats glijden voordat hij zag dat een stofwolkje opsteeg uit een handbrede scheur in de muur van de donjon. Die was ontstaan onder het geblakerde, deels vernielde raam waar Blödhgarm de magiër had gedood. Het geluid werd steeds harder, en Eragon riskeerde het om een van zijn handen van zijn oor te halen en naar de scheur te wijzen.

‘Kijk!’ riep hij naar Arya, die instemmend knikte. Hij legde zijn hand terug.

Zonder enige waarschuwing hield het geluid op.

Eragon wachtte even en liet toen langzaam zijn handen zakken. Voor één keer verwenste hij zijn scherpe gehoor.

Net toen hij dat deed, spleet de scheur tot een breedte van verscheidene voeten en liep razendsnel omlaag. De scheur verbrijzelde als een bliksemschicht de sluitsteen boven de deuren van de ingang, waarbij de vloer bezaaid werd met steentjes. Het hele kasteel kreunde, en de voorkant begon tussen het beschadigde raam en de kapotte sluitsteen naar buiten te wijken.

‘Rennen!’ riep Eragon tegen de Varden, maar de mannen verspreidden zich al uit alle macht naar de twee kanten van de binnenplaats, uit de buurt van de wankelende muur. Eragon zette één stap naar voren en zocht – met alle spieren in zijn lichaam gespannen – naar een glimp van Roran ergens in de menigte strijders.

Hij zag hem uiteindelijk achter de laatste groep mannen bij de deuren. Roran schreeuwde uitzinnig naar hen, maar zijn woorden gingen in de chaos verloren. De muur verschoof en zakte verscheidene duimbreedtes in

– leunde nog verder naar buiten, weg van het gebouw – bekogelde Roran met stenen, haalde hem uit balans en dwong hem om zich wankelend terug te trekken onder het vooruitspringende deel van het deurkozijn.

Toen Roran zich uit zijn hurkzit oprichtte, kruiste zijn blik die van Eragon, en in die blik zag Eragon een flits van angst en machteloosheid, meteen gevolgd door gelatenheid, alsof Roran wist dat hij zich nooit in veiligheid kon brengen, hoe hard hij ook rende.

Een wrange glimlach speelde rond Rorans lippen.

Toen viel de muur.

Hammerfall

‘Nee!’ riep Eragon toen de muur van het kasteel met een donderend lawaai omlaag kwam en Roran en vijf andere mannen begroef onder een berg stenen van twintig voet hoog. Een donkere stofwolk hing zwaar boven de binnenplaats.

Eragon riep het zo hard dat zijn stem brak. Een glad laagje naar koper smakend bloed bedekte de achterkant van zijn keel. Hij haalde diep adem en klapte dubbel van het hoesten.

‘*Vaetna*,’ zei hij hijgend, en hij gebaarde met zijn hand. Met het geluid van ritselende zijde week het dikke, grijze stof, zodat het midden van de binnenplaats zichtbaar werd. Uit ongerustheid om Roran merkte hij nauwelijks hoeveel kracht de spreuk hem kostte.

‘Nee, nee, nee, nee,’ mompelde Eragon. *Hij kan niet dood zijn. Kan niet, kan niet, kan niet...* Alsof zijn wens door de herhaling werkelijkheid werd, bleef hij die zin in gedachten herhalen. Maar bij elke herhaling werd het minder een uiting van zekerheid of hoop en meer een gebed tot de wereld als geheel.

Arya en de andere strijders van de Varden stonden hoestend voor hem en wreven met hun handpalmen in hun ogen. Velen stonden voorovergebogen alsof ze een klap verwachtten; anderen staarden met open mond naar de beschadigde donjon. Het puin was tot het midden van de binnenplaats op de grond gevallen en onttrok het mozaïek aan het zicht. Tweeënhalve kamer op de eerste verdieping van de donjon en één op de tweede – de kamer waar de magiër zo gewelddadig aan zijn eind was gekomen – waren blootgesteld aan weer en wind. In het volle licht van de

zon maakten de ruimten en hun meubilair een smoezelige indruk. Binnen rende een aantal soldaten met kruisbogen uit de buurt van de afgrond waarmee ze ineens geconfronteerd waren. Duwend en dringend haastten ze zich door de deuren aan de uiteinden van de kamers, waarna ze in het hart van de donjon verdwenen.

Eragon probeerde het gewicht van een steenblok in de stapel puin te schatten: het moest honderden ponden zijn geweest. Als hij, Saphira en de elfen allemaal samenwerkten, zouden ze de stenen zeker met magie kunnen verplaatsen, maar na die inspanning zouden ze verzwakt en kwetsbaar zijn. Bovendien zou het onpraktisch lang duren. Eragon dacht even aan Glaedr – de gouden draak had ruimschoots de kracht om de hele berg in één keer op te tillen – maar haast was broodnodig, en het zou te lang duren om Glaedrs eldunarí te roepen. Hoe dan ook, Eragon wist dat hij Glaedr misschien niet eens kon overhalen tot een gesprek, laat staan tot hulp aan Roran en de andere mannen.

Eragon stelde zich Roran voor zoals hij verschenen was vlak voordat de regen van stenen en stof hem aan het zicht onttrokken had: staande onder de overhangende rand van het deurkozijn naar de donjon. Ineens wist hij wat hij doen moest.

‘Saphira, help ze!’ riep Eragon terwijl hij zijn schild weggooidde en naar voren rende.

Achter hem hoorde hij Arya iets zeggen in de oude taal, een kort zinnetje dat misschien ‘Verberg dit!’ betekende. Daarna had ze hem ingehaald en rende ze met het zwaard in haar hand mee, klaar voor de strijd.

Toen Eragon de voet van de puinberg bereikte, sprong hij zo hoog als hij kon. Hij landde met één voet op de schuine zijkant van een steenblok en sprong toen opnieuw. Zo sprong hij van punt naar punt als een berggeit die de zijwand van een rotskloof beklimt. Hij riskeerde dat hij daarbij de stenen verstoorde, en dat vond hij vreselijk, maar een beklimming van de berg was de snelste manier om zijn bestemming te bereiken.

Met een laatste ruk was hij over de rand van de eerste verdieping en rende hij de kamer door. Hij ramde de deur verderop met zo veel kracht dat de klink en de scharnieren braken en de deur zelf tegen de muur erachter werd gesmeten, waarbij de dikke, eikenhouten planken barstten.

Eragon stoot de gang door. Zijn voetstappen en ademhaling klonken hem vreemd gedempt in de oren, alsof ze vol water zaten.

In de buurt van een open deur ging hij langzamer lopen. Daarachter zag hij een studeervertrek waar vijf gewapende mannen al discussiërend naar een kaart wezen. Niemand lette op Eragon.

Hij rende door.

Hij holde een hoek om en botste tegen een soldaat die hem tegemoet-

kwam. Eragon zag gele en rode flitsen toen zijn voorhoofd tegen de rand van zijn schild sloeg. Hij klemde zich aan de soldaat vast, en het tweetal wankelde als een paar dronken dansers door de gang heen en weer.

De soldaat uitte een vloek en probeerde zijn evenwicht te hervinden. ‘Wat is er, driemaal vervloekte...’ zei hij. Toen zag hij Eragons gezicht en hij sperde zijn ogen open. ‘Jij!’

Eragon balde zijn rechterhand en stompte de man vlak onder de ribbenkast in zijn buik. De klap tilde de man van de vloer en joeg hem tegen het plafond. ‘Ik,’ zei Eragon instemmend terwijl de man levenloos op de grond viel.

Eragon liep door. Zijn toch al snelle hartslag leek verdubbeld te zijn sinds hij de donjon in was gekomen; hij had het gevoel dat zijn hart uit zijn borst wilde breken.

Waar is hij? dacht hij met een verwoede blik door de zoveelste deur, waarachter een lege kamer lag.

Aan het eind van een lange, groezelige zijgang zag hij eindelijk een wenteltrap. Met vijf treden tegelijk en zonder aan zijn veiligheid te denken rende hij naar de eerste verdieping en hij bleef alleen staan om een geschrokken boogschutter uit de weg te duwen.

Aan het eind van de trap stond hij in een hoge ruimte die hem aan de kathedraal van Dras-Leona deed denken. Hij keek snel rond om een goede indruk te krijgen: schilden, wapens en rode wimpels aan de muren; smalle ramen vlak onder het plafond; toortsen in smeedijzeren houders; lege haarden; lange, donkere schragentafels aan beide kanten van de zaal; en een podium voor in de ruimte, waar een gebaarde man in een gewaad voor een stoel met hoge rugleuning stond. Rechts van hem – tussen hem en de ingang van de donjon – stond een contingent van minstens vijftig soldaten. Bij hun verraste reactie glinsterde het gouddraad in hun tuniek.

‘Dood hem!’ beval de man in het gewaad. Hij klonk eerder bang dan hooghartig. ‘De man die hem doodt, krijgt een derde van mijn rijkdom! Dat beloof ik!’

Eragon voelde een verschrikkelijke frustratie opkomen omdat hij opnieuw werd gehinderd. Hij trok zijn zwaard uit de schede, hief het en riep: ‘Brisingr!’

Met een zovende luchtstroom ontstond een cocon van schimmige vlammetjes rond het lemmet, tot aan de punt toe. De hitte van het vuur verwarmde zijn hand, zijn arm en de zijkant van zijn gezicht.

Toen keek hij de soldaten aan. ‘Wegwezen,’ gromde hij.

De soldaten aarzelden nog heel even en sloegen toen op de vlucht.

Eragon stormde naar voren, maar negeerde de doodsbange treuzelaars die binnen het bereik van zijn brandende zwaard waren. Iemand struikelde

en viel voor Eragons voeten op de grond. Eragon nam een grote sprong over hem heen en raakte niet eens het kwastje op zijn helm.

De windvlaag die hij veroorzaakte, trok aan de vlammen op het lemmet. Ze wapperden achter het zwaard aan als de manen van een galopperend paard.

Eragon kromde zijn schouders en stormde langs de dubbele deur die toegang bood tot de grote zaal. Hij rende door een lang, breed vertrek waarop kamers vol soldaten uitkwamen – daar lagen ook de wielen, kattrollen en andere mechanieken die dienden om de poorten van de donjon op te trekken en te laten zakken. Daarna ging hij in volle vaart naar het valhek dat de doorgang blokkeerde, en naar de plaats waar Roran had gestaan toen de muur van de donjon instortte.

Het ijzeren hek verhoogde toen Eragon erop beukte, maar niet genoeg om het metaal te scheuren.

Hij wankelde een stap naar achteren.

Opnieuw stuurde hij de energie die in de diamanten aan zijn gordel was opgeslagen – de gordel van Beloth de Wijze – naar Brisings toe. Daarbij ontdeed hij de edelstenen van hun kostbare lading om het vuur van zijn zwaard bijna ondraaglijk heet op te stoken. Een woordeloze kreet ontglipte hem toen hij zijn arm terugtrok en het valhek onder handen nam. Gele en oranje vonken vlogen om hem heen, maakten gaatjes in zijn handschoenen en tuniek en brandden in zijn onbeschermd vlees. Een druppel vloeibaar ijzer viel sissend op de punt van zijn laars. Met een snelle draai van zijn enkel haalde hij hem weg.

Drie sneden maakte hij. Toen viel een mansk groot deel van het valhek naar binnen. De doorgesneden delen van het hek gloeiden witheet op en verlichtten de omgeving met een zachte gloed.

Eragon liet Brisings vlammen uitdoven terwijl hij door de ontstane opening liep. Hij rende eerst naar links, daarna naar rechts en toen opnieuw naar links, want de gang veranderde voortdurend van richting om de opmars te vertragen van troepen die zich toegang tot de donjon hadden verschaft.

Nadat hij de laatste hoek om was gelopen, zag hij wat hij zocht: het met puin verstopte voorportaal. Ondanks zijn elfenblik kon hij in het donker alleen de grootste vormen onderscheiden, want de vallende stenen hadden de toortsen aan de muren gedooft. Hij hoorde een vreemd gesnuif en geschuifel, alsof een log dier in het puin aan het wroeten was.

'Naina,' zei Eragon.

Blauw licht bescheen van alle kanten de ruimte. En daar verderop, overdekt met vuil, bloed, as en zweet en met angstaanjagend ontblote tanden, verscheen Roran, vechtend met een soldaat bij de lijken van twee anderen.

De soldaat kromp ineen bij de plotselinge gloed en was afgeleid. Roran maakte daar gebruik van door hem draaiend op zijn knieën te dwingen, waarna hij de dolk uit de soldatengordel trok en onder de hoek van zijn kaak naar binnen dreef.

De soldaat schopte tweemaal en bleef toen stilliggen.

Snakkend naar adem kwam Roran overeind. Bloed droop van zijn vingers, en hij keek Eragon met vreemd glazige ogen aan.

‘Dat werd hoog tijd...’ zei hij voordat hij met wegdraaiende ogen flauwviel.

Schaduwen aan de horizon

Om Roran op te vangen voordat hij op de grond viel, moest Eragon Brisingr loslaten, en dat deed hij niet graag. Toch opende hij zijn hand. Het staal viel rinkelend op de stenen terwijl hij Rorans gewicht in zijn armen opving.

‘Is hij zwaar gewond?’ vroeg Arya.

Eragon kromp verrast ineen toen hij Arya en Blödhgarm naast zich zag staan. ‘Volgens mij niet.’ Hij tikte een paar keer op Rorans wangen en smeerde daarbij het stof op zijn huid uit. In de vlakke, ijsblauwe gloed van Eragons magische vuur zag Roran er uitgemergeld uit. Zijn ogen waren door schaduwachtige kneuzingen omringd en zijn lippen waren purperrood alsof het vlekken van bessensap waren. ‘Kom op, word wakker.’

Een paar tellen later begonnen Rorans oogleden te trillen. Hij deed zijn ogen open en keek Eragon zichtbaar verbaasd aan. Eragon werd door zo veel opluchting overspoeld dat hij die kon proeven. ‘Je was even van de wereld,’ vertelde hij.

‘Juist.’

Hij leeft nog! zei Eragon tegen Saphira, een kort contact riskerend.

Haar blijdschap was overduidelijk. *Goed. Ik blijf hier en help de elfen om de stenen van het gebouw weg te ruimen. Roep maar als je me nodig hebt. Dan vind ik wel een manier om je te bereiken.*

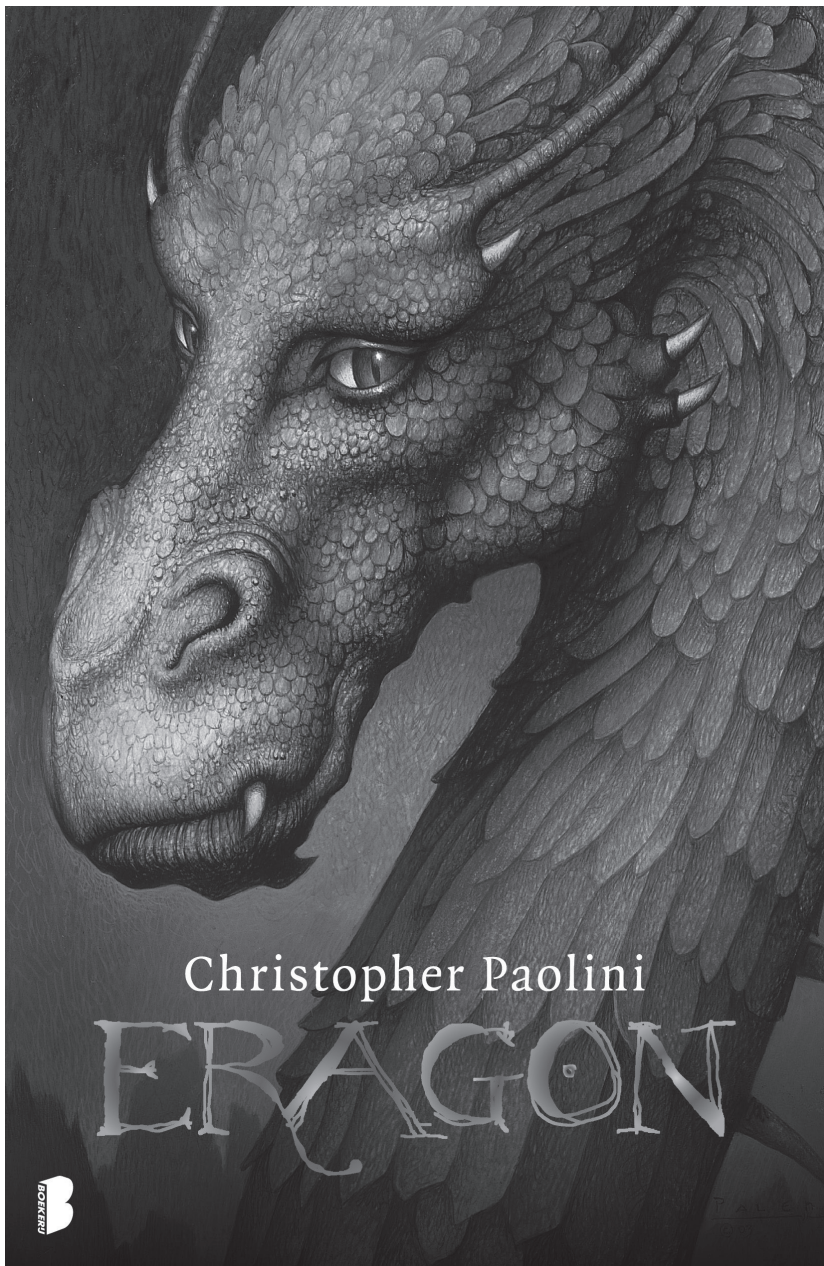
Rorans maliën rinkelden toen Eragon hem overeind hielp. ‘En de anderen?’ vroeg Eragon met een gebaar naar het puin.

Roran schudde zijn hoofd.

Over de schrijver

Christopher Paolini (1983) begon met het schrijven van zijn debuutroman *Eragon*, het eerste deel in de *Erfgoed*-serie, toen hij vijftien jaar oud was. Zijn ouders besloten het boek in eigen beheer uit te geven. Het werd opgepikt door een uitgeverij, waarna het boek pas echt doorbrak. In 2006 werd *Eragon* verfilmd door 20th Century Fox. Paolini woont en werkt in Paradise Valley, Montana.

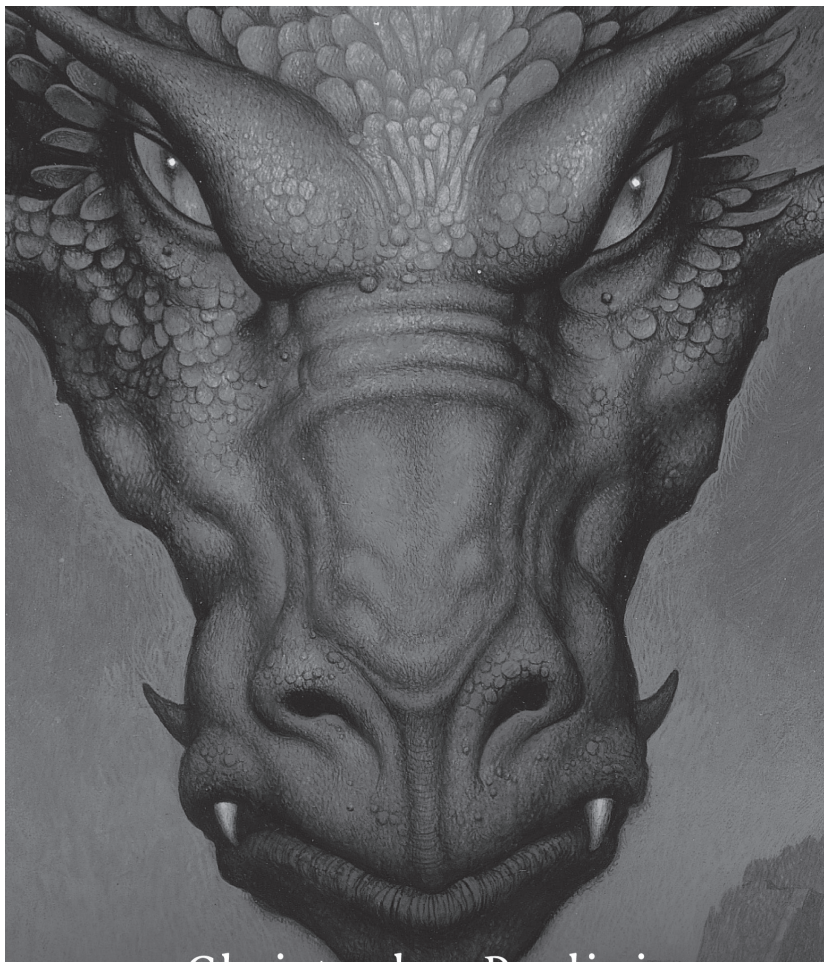

Christopher Paolini

ERAGON

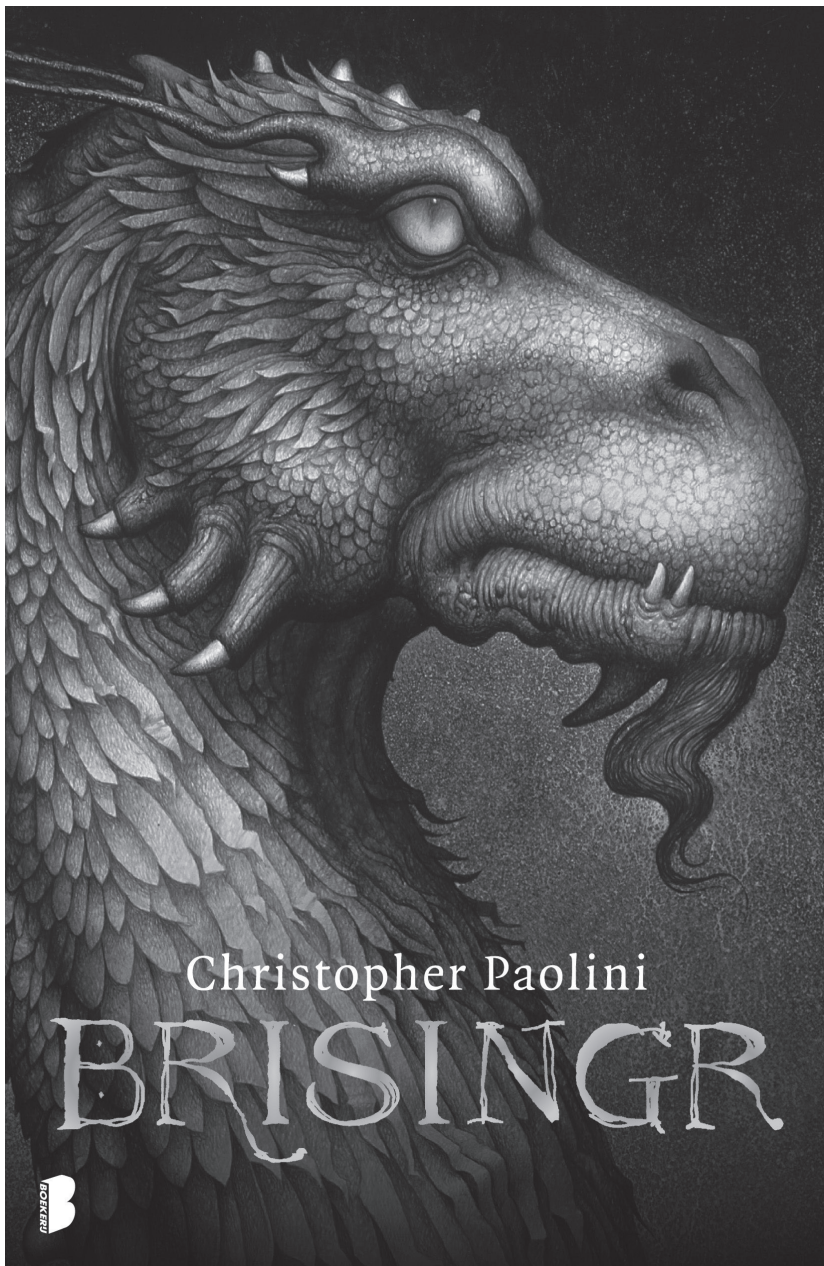

Christopher Paolini

OODSTE

Christopher Paolini

BRISINGR

